

Norsk didaktikk - ei grunnbok

”Denne boka skal gi deg en forståelse av det norskfaget du skal undervise i som lærer i grunnskolen ...”

BOKOMTALE | 24.06.2009 | AV: HARALD NILSEN

Jon Smidt (red.):

Norskdidaktikk – ei grunnbok 3. utg.

Universitetsforlaget 2009

480 sider

Slik henvender redaktøren seg til målgruppen – lærerstudenter og lærere – i forordet til den 450 siders omredigerte grunnboka i norskdidaktikk. ”Forståelse” – kan en tenke seg større fascinasjon? Og inngangsbillett til et annet begrep både for skolen og livet ellers; *danning*, omtalt i eget avsnitt ”Danningsfaget norsk” (s19). Ikke snakkes det bare om norskfaget som et danningfag, men boka i seg sjøl er en ”tekstkulturell dannelsesreise” (lån fra K. L. Berge 2005).

En gjennomsnitts lærerstudent – det gjelder nok også ferdigutdannede lærere – vil nok synes at 450 sider, 40 kapitler og 15 forfattere er i overkant som grunnbok i betydningen å være minstekravene til forståelse av feltet norskdidaktikk. La oss møte disse tallstørrelsene slik: Fagboka er så absolutt ikke ment å skulle leses løpende fra side 13 til side 450. Snarere er det et didaktikkens oppslagsverk – et leksikon med rikt stikkordregister. Men grunnbok er den også i betydningen at den tilbyr et knippe perspektiv som bør være obligatorisk tankegodt for studiefaget og yrkesfaget norsk. For her slår redaktøren fast (med en én-gang-for-alltid-stemme) at ”Fagdidaktikk er ... noe annet enn fagmetodikk”. Fordi: ”I fagdidaktikken plasserer du deg på et utsiktspunkt der du kan få overblikk over, vurdere og diskutere fagets innhold og arbeidsmåter – ...” (side 14).

Dette er altså en oppslagsbok som ikke er ment skal leses fra A til Å, men hvor skal en så begynne, hvordan skal en danne seg? En styrmann med et mannskap på 14 har forskjellig å si – og på ulike måter. Skal en søke på person eller på tema? Boka synes oversiktlig først i selve innholdsfortegnelsen hvis en studerer den nøye, og det bør en. Derneft forklarer redaktøren de tre hovedbolkene som er ordnet hovedsakelig i forhold til Kunnskapsløftets norskplan.

I hovedbolk I presenteres det anmelderen mener burde være lesernes førstemøte med boka; kulturfaget norsk, kommunikasjonsfaget norsk, danningfaget og identitetsfaget norsk.

Hovedbolk II handler om det ”språklege miniuniverset” (side 145) dagens unge må forholde seg til. Sosiokulturelt perspektiv på språk som kommunikasjon er ikke så ny lenger, men nye studenter/lærere trenger kjennskap til det. Og – visste mange hva ”karnevalisme” står for? Ellers nevner jeg spesielt i denne bolken artiklene ”Teori om samansette tekstar” og ”Digitale tekster i barns hverdag”.

Hovedbolk III, ”Norskfaget og norskundervisningen”, utgjør nesten 300 sider, og er designet etter Læreplanverket for Kunnskapsløftet 2006 sine fire hovedområder for norskfaget. De 30 artiklene er nesten alle tydelig svar på ”Arbeid med ...”, altså et praktisk-pedagogisk perspektiv. Ett og samme (eller nært beslektet) tema av ulike forfattere kan en finne igjen i hver av de tre hovedbolkene, og samme forfatter presenterer sin fagspesialitet i ulike bolker. Leserne utfordres i dydene å søke, å søke å forstå og å ta i bruk. Lettkjøpt kunnskap kan alle få, visdom må en gjøre seg fortjent til. Til sist godt råd til førstegangslesere; les artikkelen om ”Perspektiv på språk og kultur” og ”Norskfagets dimensjoner”. Derneft, samle opp alt du finner og som kan hankes inn under ”sammensatte tekster” og vårt ”språklege miniunivers”.